

вселеннаа, близѣ до райѣтъ ходи́хмѣ, и на крайѣтъ на землѣта: О́ще и въ морѣто влази́хмѣ, сичките нѣща видѣхмѣ, сичките пречислихмѣ, и правихмѣ работы като чи бѣхмѣ безмѣртны, безъ да помыслимѣ смѣртѣта. Ёто сега азъ оумирамъ, и нищо отъ колкото направихъ неземамъ съ мене си; но отивамъ въ ада, тамо гдѣто съ сичките мрѣтви отъ начало. Вамъ оставамъ здравіе, любовь, согласіе и правда, за да сѣдите свѣтѣтъ. Другъ Александра нещѣ видиге втори пѣтъ съ сучитеси. Мблемъ ви са, доведѣте и конѣтъ ми выкоглава да поздравимъ. Тѣтакси мѣ го завѣли, а той като видѣлъ Господарѣтъ си Александра защо оумиралъ, закачилъ да плачи сосъ сѣлази като человекъ, вѣздышалъ и цвылилъ страшно. Отишалъ близѣ до Александра, цѣлвалъ го, и несмѣилъ никои да го оулови, защо ако се превлѣжеше нѣкой до него, той тѣтакси запбчновалъ да рыта, и да се вдивава. Александръ го оуловилъ за оухото, и мѣ рѣквалъ плачѣвно: О возлюбленный ми коньо! Отъ днесъ другъ Александръ нещѣ те вѣсѣдне.

СМѢРТЬ НА УБИИЦАТА АЛЕКСАНДРОВА.

Тамо былъ и Крѣонѣсъ оубицата вѣрзанъ, на когото рѣквалъ Александръ: не смыслили колко доброту направихъ, гдѣто те отхранихъ и те почѣтохъ. За коѣ зло ми даде оутрѣвата, и изгѣби брата си и тебе си, и мене царя на-сичкиѣтъ свѣтъ, и не ме оумилостиви. Чашата съ коѣто ма си почѣрпалъ, да ѿ испиешъ и ты предъ да оумремъ. Коньо като чѣлъ това, тѣтакси скочилъ вѣхъ оубицата, оуловила го сосъ зѣвѣте си, и го оудавилъ, а съ нозѣте си го стѣпкѣлъ, и го направилъ на парчѣта. Послѣ Птолемей покѣлилъ, та го посѣкли, и го фарлили на кѣчетата: А коньо завѣли въ Обѣрѣтъ